

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 99.756 van 12 oktober 2001

A.81.112/VIII-2478

In zake: **LALOUX Sylvain,**
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Paul BLESIM en
Mr. Denis DEJEHET, advocaten,
chaussée de Bruxelles 95
1410 Waterloo,

tegen:

de stad Waver,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean BOURTEMBOURG, advocaat,
Zwitserlandstraat 24
1060 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER

Gezien het op 16 november 1998 ingediende verzoekschrift, waarbij Sylvain LALOUX de nietigverklaring vordert van de beslissing van 15 september 1998 waarbij de gemeenteraad van de stad Waver hem bij wijze van tuchtstraf voor drie maanden schorst met inhouding van wedde;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevr. DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 16 juni 2000, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 30 juli 2001, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 5 oktober 2001;

Gehoord het verslag van Mevr. GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DE RIEMAECKER, loco Mr. BLESIM, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. BOURTEMBOUG, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van Mevr. DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak:

1. Verzoeker, geboren op 8 februari 1967, is in april 1996 in dienst getreden bij de politie van de stad Waver.

2. Op 29 september 1996 botst een dienstwagen waarin drie politieagenten zitten, onder wie verzoeker, tegen de rand van een rotonde en is

beschadigd. In gemeen overleg verklaren de drie betrokken agenten eerst aan een inspecteur en vervolgens aan de politiecommissaris dat het ongeval plaatsvond toen ze een verdachte motorfiets achtervolgden en ze op een zeer glad wegdek reden. Wanneer ze opnieuw ondervraagd worden nadat een buurtbewoner gemeld heeft dat een politievoertuig op 29 september 1996 "bijzonder gevaarlijk had gereden", vertellen de drie betrokken agenten dat de bestuurder van het voertuig de controle over het voertuig verloren had en dat ze op dat tijdstip geen verdachte motorfiets aan het achtervolgen waren.

3. Op 17 april 1996 voeren verscheidene agenten van de politie van Waver, onder wie verzoeker, een operatie uit bedoeld om een man op te pakken die ervan beschuldigd wordt zware bedreigingen te uiten tegen zijn echtgenote, van wie hij gescheiden is, en diens vriend, nadat laatstgenoemden een klacht hadden ingediend. De man wordt aangehouden en opgesloten. De inhoud van zijn voertuig wordt in beslag genomen en geïnventariseerd door verzoeker en een andere agent. Bij de in beslag genomen goederen zitten bankkaarten en -documenten, die gefotokopieerd worden en een document dat in het Arabisch is gesteld, dat bezwarend zou zijn voor de echtgenote van de aangehouden man.

De dag na de aanhouding laat de echtgenote beslag leggen op de rekeningen van haar man.

Weer vrijgelaten op 18 april 1996 dient de man die aangehouden was een klacht in tegen de politieambtenaren die hem hadden opgepakt, inzonderheid wegens willekeurige aanhouding en bekendmaking van een beroepsgeheim. Op 29 september 1997 wordt een beschikking van buitenvervolginstelling uitgesproken door de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Nijvel; toen ze voor de raadkamer verschenen zijn, zijn de politieambtenaren verdedigd door een advocaat wier kosten en honoraria de stad Waver voor zijn rekening heeft genomen.

Op 26 november 1997 schrijft de politiecommissaris van Waver naar de procureur des Konings van Nijvel om hem te melden dat verzoeker "een

verhouding heeft" met de echtgenote van de klager. Op 2 maart 1998 richt de commissaris zich opnieuw tot de procureur des Konings met de volgende woorden:

" (...) Op donderdag 26 februari heb ik op mijn kantoor bezoek gekregen van de heer (...), die klaagt over de praktijken van de politie van Waver en meer in het bijzonder over de houding van agent Sylvain LALOUX, die ongehuwd samenwoont met mevrouw (...), van welke echtgenote hij gescheiden is. De heer (...) is ervan overtuigd dat zijn bankrekeningnummers meegedeeld zijn aan (...) terwijl hij aangehouden is (ik geef toe dat ik destijds twijfels had) (...). (...) Ik heb de heer (...) aangeraden u persoonlijk te schrijven en u al zijn grieven uiteen te zetten alvorens andere stappen te ondernemen. Ik kan moeilijk persoonlijk het onderzoek voeren op mijn eigen politiebureau (...)"

Op 13 maart 1998 antwoordt de procureur des Konings de korpschef:

" (...) In de zaak is op 29 september 1997 een beschikking van buitenvervolginstelling uitgesproken, waarvan u als bijlage een kopie vindt.
Voor het overige valt het gedrag van agent Sylvain LALOUX, waarover u mij bericht heeft, onder het tuchtrecht.
Ik heb tot op heden geen enkele klacht van de heer (...) ontvangen; mijn ambt kan dan ook geen strafrechtelijk onderzoek starten (...)"

4. Op 12 maart 1998 schrijft een vroegere levensgezellin van verzoeker naar de politiecommissaris van Waver om zich erover te beklagen dat verzoeker haar telefonisch stalkt en op haar antwoordapparaat berichten achterlaat waarin hij haar vraagt hem terug te bellen. Die feiten worden op 16 maart 1998 ter kennis gebracht van de procureur des Konings en nog eens op 29 april 1998, na een nieuwe oproep van de persoon die klaagt over telefonische stalking. De politiecommissaris schrijft aan het einde van zijn brief van 29 april 1998 het volgende:

" Staat u mij toe alle bescheiden van het dossier aan de burgemeester toe te sturen?
Gaarne zou ik met uw welwillendheid "spoedeisendheid" aanvoeren. Deze zaak heeft immers een reeks reacties uitgelokt, en op 9 april, de dag dat ik, na drie weken vakantie, weer op het politiebureau was, heeft de burgemeester me laten weten dat hij tegen mij een tuchtdossier aanlegde.
Ik heb geen fout begaan, ik heb zeker geen weet gehad van de één of andere gedraging, noch enige gedraging willen verdoezelen; niettemin staat mijn verantwoordelijkheid als korpschef hier ter discussie".

Op 4 mei 1998 antwoordt de procureur des Konings:

" (...)

Ik heb mijnerzijds geen klacht binnengekregen van die twee personen.

Ik kan u alleen maar bevestigen dat het gedrag van de heer LALOUX, waarover die twee personen klagen, onder het tuchtrecht valt en ik zie geen bezwaar tegen het feit dat u de bescheiden van het dossier aan de burgemeester toestuurt.

(...)"

5. In een vertrouwelijk rapport dat de adjunct-commissaris van politie op 8 juni 1998 naar de burgemeester van de stad Waver stuurt, laat de adjunct-commissaris hem weten dat overeenkomstig zijn instructies, de personen die betrokken zijn bij de hierboven uiteengezette feiten en inzonderheid verzoeker gehoord zijn. Op bladzijde 2 van dat rapport schrijft hij:

" Dit onderzoek is slechts een eerste aanzet en vormt geenszins een definitief afgesloten onderzoek, maar we hebben deze zaak in een minimum van tijd moeten afronden."

6. Bij een brief van 17 juni 1998 wordt verzoeker verzocht zich op 7 juli 1998 aan te melden bij de gemeenteraad om te worden gehoord over de volgende feiten die hem ten laste worden gelegd:

- " 1° u hebt verklaard, en deze versie van de feiten afgesproken met twee collega's, dat op 29 september 1996 het voertuig van de gemeentepolitie waarin u zat, geslipt is toen u een motorrijder achtervolgde en tegen de rand is gevlogen, terwijl gebleken is dat het politievoertuig te snel reed en geslipt is terwijl er geen achtervolging aan de gang was;
- 2° toen u meegewerkt hebt aan de aanhouding van een zekere M. en deze een klacht tegen u heeft ingediend, hebt u, nadat een beschikking van buitenvervolginstelling was uitgesproken op 22 september 1997, in het openbaar persoonlijke relaties onderhouden met de echtgenote van de betrokkene, mevrouw L., die een klacht had ingediend tegen de betrokken M., waarbij u zich door haar hebt laten vergezellen op dinsdag 18 november 1997, en van donderdag 20 tot vrijdag 21 november 1997 tijdens een sportevenement waaraan de gemeentepolitie deelnam, en waarbij u bij uw collega's geen twijfel hebt laten bestaan over de aard van uw relatie;
- 3° tussen januari en april 1998 hebt u mevr. D, een ex-vriendin, lid van een politiekorps, meermaals onder meer telefonisch lastiggevallen, waarbij laatstgenoemde het gevoel had dat ze zodanig gestalkt werd dat ze de feiten aan de autoriteiten heeft gemeld;
- 4° u bent op zijn minst onvoorzichtig geweest bij de aanhouding van de heer M. op 17 april 1996 en bij de taken die u destijds hebt uitgevoerd, inzonderheid met betrekking tot bankdocumenten die in de auto van

betrokkene gevonden waren; u hebt mevrouw L. in staat gesteld kennis te nemen van bankdocumenten die aan de heer M. toebehoorden, waarbij mevr. L. de dag na de aanhouding beslag heeft laten leggen op de betrokken bankrekeningen;

- 5° na de aanhouding van de heer M., die plaatsgevonden heeft op 17 april 1996, heeft u voorgesteld een document te vernietigen dat bij de aanhouding gevonden was en waarvan mevrouw M. had gezegd dat het bezwarend was voor haar".

Op diezelfde dag wordt een kopie van het tuchtdossier bezorgd aan verzoeker.

7. Op 7 juli 1998 wordt verzoeker in het bijzijn van zijn advocaat gehoord door de gemeenteraad. Twee exemplaren van het proces-verbaal dat aan het einde van dat verhoor is opgesteld, worden op 10 juli 1998 aangetekend verstuurd naar verzoeker; hij wordt verzocht deze te ondertekenen en zo spoedig mogelijk terug te sturen, met zijn eventuele opmerkingen, wat hij op 20 juli 1998 heeft gedaan.

8. Op 15 september 1998 wordt verzoeker door de gemeenteraad van de stad Waver als tuchtstraf voor drie maanden geschorst met inhouding van wedde. Deze beslissing is de bestreden handeling. Ze wordt bij een aangetekende brief van 17 september 1998 ter kennis van verzoeker gebracht.

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van artikel 300 van de nieuwe gemeentewet; dat hij aanklaagt dat het dossier onvolledig is en uiteenzet dat "voorzover de tuchtoverheid verzoeker een tuchtstraf heeft opgelegd, waarbij ze zich heeft gebaseerd op een dossier dat ze van tevoren had samengesteld en waarvan ze zelf zegt dat het gaat om een onderzoek dat nog niet is afgerond en slechts een "eerste aanzet" vormt, de bestreden beslissing uitgevaardigd is met schending van artikel 300 van de nieuwe gemeentewet";

Overwegende dat de mening die vertolkt wordt in het rapport van 8 juni 1998 over het onderzoek alleen de steller ervan verbindt; dat daaruit

niet blijkt dat het dossier dat aan de gemeenteraad is voorgelegd en waarvan een kopie aan verzoeker is bezorgd leemten zou bevatten wat betreft de ten laste gelegde tekortkomingen; dat, gezien de talrijke processen-verbaal die het dossier bevat, verzoeker in staat was te weten wat hem ten laste werd gelegd en de overheid met kennis van zaken een uitspraak kon doen; dat verzoeker niet aangeeft op welke punten het dossier volgens hem aangevuld had moeten worden; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat een tweede middel ontleend wordt aan schending van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet; dat verzoeker in hoofdzaak aanvoert dat de verwerende partij reeds vóór de beschikking van buitenvervolginstelling d.d. 22 september 1997 en zeker op het moment dat die beschikking is uitgevaardigd kennis heeft gehad van de feiten waarvoor hij strafrechtelijk vervolgd werd, feiten die ten grondslag liggen aan de vierde en de vijfde grief die tegen hem worden ingebracht in de oproepingsbrief; dat hij als bewijs daarvoor aanvoert dat de verwerende partij de kosten en honoraria van de advocaat die hem vóór de raadkamer verdedigd heeft, op zich heeft genomen; dat hij, wat die grieven betreft, aanvoert dat de tuchtvordering, die ingesteld is meer dan zes maanden nadat de overheid van de feiten kennis had genomen, verjaard is;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de overname van de kosten en honoraria voor de verdediging van verzoeker vóór de raadkamer het gevolg was van de toepassing van artikel 52, §§ 1 en 3, van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt en ze indertijd geen aanwijzingen had die haar redenen gaven om te geloven dat verzoeker een opzettelijke of zware fout had gemaakt;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord het middel uitbreidt tot de gezamenlijke grieven, waarbij hij aanvoert dat de politiecommissaris, die als tuchtrechtelijke overheid moet worden beschouwd, meer dan zes maanden voordat de tuchtvordering is ingesteld, kennis heeft gehad van de feiten; dat hij, wat betreft de feiten die ten grondslag liggen aan de beschikking van buitenvervolginstelling, in zijn laatste memorie voorts stelt

dat de advocaat die door de stad wordt betaald om zijn verdediging te voeren, ook gemeenteraadslid was, dat hij kennis heeft gehad van de beschikking en hij de inhoud daarvan heeft moeten meedelen "aan de bevoegde persoon";

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie probeert aan te tonen dat de politiecommissaris geen "tuchtoverheid" is in de zin van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet en alleen de overheid die bevoegd is om te straffen als zodanig kan worden beschouwd; dat ze bovendien, wat de eerste twee grieven betreft, aanvoert dat de politiecommissaris indertijd de feiten niet ter kennis van de burgemeester heeft gebracht; dat ze, wat de vierde en de vijfde grief betreft, uiteenzet dat uit het dossier niet blijkt dat de politiecommissaris de burgemeester van de feiten op de hoogte heeft gebracht, toen hij zelf kennis heeft gekregen van de beschikking van buitenvervolginstelling; dat ze voorts stelt dat "hoe dan ook, wanneer zoals in het onderhavige geval, de overheid ervan op de hoogte wordt gebracht dat een ambtenaar strafrechtelijk vervolgd wordt omdat hij onder meer de geheimhouding van de informatie waarvan hij uit hoofde van zijn beroep kennis had, geschonden heeft, het loutere feit te vernemen dat de raadkamer verklaard heeft dat er geen grond is voor vervolging, niet beschouwd kan worden als het kennis hebben van de feiten die tuchtrechtelijk strafbaar zijn, en dat feit op zich dus niet de verjaringstermijn van de tuchtvordering kan doen ingaan";

Overwegende dat artikel 317 van de nieuwe gemeentewet het volgende bepaalt:

" De tuchtoverheid kan geen tuchtrechtelijke vervolging meer instellen na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname van de strafbare feiten.

In geval van strafrechtelijke vervolging voor dezelfde feiten, begint deze termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een onherroepelijke beslissing uitgesproken is of dat de strafrechtelijke procedure niet voortgezet wordt."

Overwegende dat het tijdstip waarop de verjaringstermijn van de tuchtvordering ingaat, het moment is waarop de tuchtoverheid kennis neemt van de strafbare feiten of dat die overheid op de hoogte wordt gebracht van de

afloop van een strafprocedure; dat het begrip "tuchtoverheid" herhaaldelijk voorkomt in titel XIV van de nieuwe gemeentewet, die gaat over de tuchtregeling; dat het gebruik van die algemene term verklaard kan worden doordat de bevoegde overheid verschilt naargelang van de functie die uitgeoefend wordt door de ambtenaar en van de strafmaat; dat, met uitzondering van artikel 300, dat betrekking heeft op de samenstelling van het dossier, en onder voorbehoud van artikel 317, de term "tuchtoverheid" duidt op een overheid met beslissingsbevoegdheid in een of ander stadium van de tuchtprocedure; dat de loutere vrees dat een korpschef geen melding zou doen van strafbare feiten aan de beslissingsgerechtigde overheid, niet voldoende is om hem de hoedanigheid van tuchtoverheid toe te kennen; dat deze constatering niets afdoet aan de plicht van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur die de hiërarchische meerderen voorschrijft feiten aan te geven die hun strafbaar lijken en de tuchtoverheid gebiedt informatie in te winnen wanneer ze aanwijzingen heeft aangaande zulke feiten;

Overwegende dat uit het dossier blijkt dat de politiecommissaris, korpschef van verzoeker, in het onderhavige geval respectievelijk in oktober 1996 en in november 1997 kennis heeft gehad van de feiten betreffende de eerste twee grieven, maar daarvan destijds de burgemeester, noch enige andere gemeentelijke overheid op de hoogte heeft gebracht; dat niets erop wijst dat de tuchtoverheid van die feiten op de hoogte was meer dan zes maanden voordat vervolging is ingesteld, waarvan de eerste stap de brief van 17 juni 1998 was, waarbij verzoeker voor verhoor is opgeroepen; dat geen verjaring kan worden aangevoerd voor de eerste en de tweede grief; dat de procureur des Konings van Nijvel bij een brief van 13 maart 1998 de politiecommissaris kennis heeft gegeven van de beschikking van buitenvervolginstelling d.d. 29 september 1997, genomen naar aanleiding van de feiten die ten grondslag liggen aan de vierde en de vijfde grief, en dat die kennisgeving pas na die datum aan de tuchtoverheid is gedaan; dat tussen die kennisgeving en de oproeping van verzoeker om voor de gemeenteraad te verschijnen minder dan zes maanden verlopen zijn; dat het feit rechtshulp te hebben genoten van een advocaat ten laste van de gemeente, met toepassing van artikel 52 van de wet van 5 augustus 1992, niets afdoet aan de duidelijke tekst van

artikel 317 van de nieuwe gemeentewet; dat de omstandigheid dat de aangewezen advocaat lid zou zijn geweest van de gemeenteraad, ook al is dat misschien verrassend, geen weerslag heeft op de verjaringstermijn van de tuchtvordering; dat de advocaat immers is aangewezen om verzoeker en niet de gemeente te verdedigen, en dat hij ten aanzien van de gemeente niet ontslagen was van de verplichting het beroepsgeheim in acht te nemen;

Overwegende dat de verjaringstermijn van de tuchtvordering voor de eerste, de tweede, de vierde en de vijfde grief niet overschreden is, dat het geen zin heeft na te gaan of hij voor de derde grief wel overschreden is, aangezien die grief uiteindelijk niet door de verwerende partij in aanmerking is genomen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan "gebrek aan ernstig onderzoek van het dossier, dwaling omtrent of tegenstrijdigheid van de motieven, schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"; dat hij opmerkt dat de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd is: "Overwegende dat al die tegenstrijdigheden tezamen voldoende zijn om het uitspreken van de maximumstraf te rechtvaardigen" ten aanzien van betrokkene; dat hij aanvoert dat die motivering in strijd is met het feit dat de kosten van zijn verdediging in het kader van de tegen hem gerichte strafvervolging door de stad zijn gedragen; dat de tenlasteneming van zijn verdediging volgens hem betekende dat de verwerende partij ervan uitging dat hij geen zware of opzettelijke fout had gemaakt; dat hij in zijn memorie van wederantwoord probeert aan te tonen dat er sprake is van verzachtende omstandigheden die door de verwerende partij niet in aanmerking zijn genomen;

Overwegende dat de passage uit de bestreden handeling die door verzoeker wordt aangehaald, niet uit haar context mag worden gehaald; dat die passage onmiddellijk gevolgd wordt door de zin "dat evenwel in aanmerking moet worden genomen dat betrokkene een jonge politieagent is; dat hem de kans moet worden geboden zich te beteren, door zich de belangrijkste plichten van zijn

ambt goed eigen te maken"; dat in de bestreden handeling aldus de verzachtende omstandigheid wordt weergegeven die de verwerende partij in aanmerking heeft menen te moeten nemen; dat het betoog in de memorie van wederantwoord betreffende verzachtende omstandigheden die, volgens verzoeker, in aanmerking genomen hadden moeten worden, een nieuw onderdeel van het middel vormen; dat dat onderdeel reeds in het inleidend verzoekschrift geformuleerd had kunnen worden; dat het te laat wordt aangevoerd en bijgevolg niet ontvankelijk is; dat de Raad van State wat dat betreft overigens niet gerechtigd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de verwerende partij; dat er bovendien geen enkele tegenstrijdigheid is tussen de rechtshulp die met toepassing van artikel 52 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt aan verzoeker is verleend en de latere beslissing een tuchtstraf op te leggen; dat wegens de autonomie van het tuchtrecht, feiten die geen wanbedrijf of burgerrechtelijk vergrijp uitmaken, door de tuchtoverheid beschouwd kunnen worden als het niet in acht nemen van de ambtsplichten of het in het gedrang brengen van de eer of de waardigheid van het ambt; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan "schending van het algemeen beginsel van de vrije organisatie van zijn verdediging, voorzover de strafmaat bepaald is door verwijzing naar de wijze waarop de ambtenaar gemeend heeft zijn verdediging te moeten organiseren"; dat hij van oordeel is dat de bestraffing van de keuze van de verweermiddelen neerkomt op een "miskenning achteraf van het vermoeden van onschuld, van de regel inzake de bewijslast en van het beginsel van de vrije organisatie van de verdediging";

Overwegende dat het middel gericht is tegen de motivering van de bestreden handeling met betrekking tot de derde grief, luidende:

" Overwegende, wat de derde grief betreft, dat de verklaringen van mevr. D. geloofwaardig lijken; dat de gemeenteraad wat dat betreft wil onderstrepen dat het onaanvaardbaar is dat de heer LALOUX om privé-redenen een onderzoek heeft gevoerd bij de diensten van een ziekenhuis om de data en de redenen van de ziekenhuisopname van zijn vroegere levensgezellin te kennen; dat evenmin kan worden aanvaard dat conclusies worden ingediend die uitgewisseld zijn tijdens een kort geding, terwijl die

schriftelijke conclusie absoluut niet van de heer LALOUX kan zijn en trouwens gewoon de stelling weergeeft van één van de partijen bij een geding, een stelling die naar men veronderstelt door de heer LALOUX wordt betwist;

Overwegende evenwel dat twijfel kan bestaan; dat er na een liefdesrelatie een gespannen verhouding kan bestaan en telefonische oproepen verkeerd geïnterpreteerd kunnen worden; dat de twijfel in het voordeel moet spelen van de comparant in deze tuchtzaak";

dat hieruit blijkt dat de verwerende partij de derde grief niet in aanmerking heeft genomen; dat de wijze waarop verzoeker zich op dat punt verdedigd heeft bijgevolg geen gevolgen heeft voor de strafmaat; dat het middel feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat verzoeker een vijfde middel ontleent aan schending van artikel 305 van de nieuwe gemeentewet; dat hij uiteenzet dat zijn verhoor heeft plaatsgevonden op 7 juli 1998 en dat de bestreden handeling op 15 september 1998 is uitgevaardigd; dat hij vaststelt dat het proces-verbaal van verhoor niet in die handeling wordt vermeld, welk proces-verbaal hem overigens niet ter ondertekening is voorgelegd; dat hij daaruit afleidt dat de debatten op 7 juli 1998 gesloten zijn en dat de verwerende partij, aangezien de bestreden handeling bij brief van 17 september 1998 ter kennis is gebracht, dat wil zeggen meer dan twee maanden later, geacht wordt af te hebben gezien van vervolging voor de feiten die hem ten laste zijn gelegd;

Overwegende dat uit het dossier blijkt dat twee exemplaren van het proces-verbaal van verhoor bij aangetekende brief van 10 juli 1998 naar verzoeker zijn gestuurd, en hij op 20 juli 1998 een exemplaar heeft teruggestuurd, met zijn opmerkingen; dat geacht moet worden dat het proces-verbaal op die datum is afgesloten; dat de verwerende partij luidens de in het middel genoemde bepaling "binnen twee maanden na het afsluiten van het proces-verbaal van de laatste hoorzitting" een uitspraak moest doen; dat door op 15 september 1998 een uitspraak te doen, ze die termijn in acht heeft genomen; dat het middel niet gegrond is;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 7.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op twaalf oktober tweeduizend en één door:

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.